

Passió per divagar

"Vergogna"

El cinisme d'Europa no té límits. Als pescadors de Lampedusa se'ls prohibeix ajudar els naufragats. Una llei feixista (Fini-Bossi) així ho dictamina. El vaixell es va enfonsar a pocs metres de la costa. Sense noms ni cognoms, els fèretres numerats reposaven als hangars, a l'espera de les autoritats. Quan vindreu a engrandir el cementiri? -preguntava l'alcaldeessa d'aquesta illa de les Pelàgiques-. Platges precioses, gent acollidora, indret turístic i balneari de la Mare Nostrum. Líbia, Tunísia, Somàlia, Eritrea foren colònies italianes. Berlusconi i els seus amics del sud han passat de tot durant més d'una dècada. No hi ha civilització ni consciència. Vénen de països amb molta fam i misèria -que ens fa obrir les fronteres de la cordialitat-. Els supervivents del naufragi de cada dia o setmana malviuen amb els xandalls en una illa allunyada del centralisme romà. La primera sortida del sant Pare Francesc, únic referent mundial actual, fou visitar Lampedusa en clau d'honestedat i profecia. La globalització de la indiferència ens ha restat la capacitat de plorar. El xovinisme de la riquesa -i de la puresa- és la malaltia del present, malgrat l'adéu del benestar per a la majoria silent, immutable. Europa pot acollir molt més, però no hi ha esperit ni voluntat comunes. Segles d'espoliació europea i vergonya sense aturador. Són éssers humans igual que nosaltres.

Xavier d'Edimburg

Peregrinació després de la pluja

Fa una estona, un nombre incontable de catxalots ha començat a travessar el cel, omplint-lo amb les seves panxes ovalades i lluents.

Encara són allí a dalt, damunt meu. N'hi ha milers. Es desplaçen molt a poc a poc, però a una velocitat constant. No se sap ben bé d'on venen ni on van. N'hi ha de tota mena. Es tracta d'una caravana que conté una multiplicitat inabastable d'exemplars d'aquesta espècie, pel que fa a les formes i els colors.

Ara mateix, no els cal mostrar les seves arts de bons nedadors; són tants, que gairebé s'amunteguen els uns sobre els altres i atapeeixen el cel que matineja.

Un estol d'ocells enjogassats ballen al seu voltant. De tant en tant, s'aturen a reposar damunt les amples esquenes magnes d'aquests gegants marins. I ben amunt, sempre a corre-cuita, espicossen la pell gruixuda de crestes irregulars, menjant-se els paràsits que són pertot arreu. Del gep a l'espiraclle, passant per les aletes, no paren quietos ni un sol instant. Després, alçen el vol per tornar a esdevenir autèntics experts acróbates.

Ara, una calma insòlita apaivaga el moment. El cel està clar, serè. Em sembla que ja ho tinc decidit. Està clar, seré una mena de núvol blanc que descansi en alguna teulada.

Oriol Ambrós Barbany

HUMOR per Jaume Tusell

